Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Geo. A. Smith,

holdt i det gamle Tabernakel i Saltsøstaden den 15de Novbr. 1868.

(Fra „Deseret News.")

I Anledning af at nyde den hellige Nadvere til Ihukommelse af vor Herre og Frelser Jesum Christums Lidelse og Død, er det en passende Tid for enhver Hellig at gjøre sig selv det Spørgsmaal: Hvorfor er jeg en Sidste-Dages Hellig? og tillige at overveie nogle af de Bevæggrunde, som have paavirket os til at annamme denne Sidste-Dages Uddelings Lærdomme, og derved at underkaste os vore tidligere Venners og Bekjendtes Spot, Forhaanelse og Latterlighed. Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret den 6te April 1830 med 6 Medlemmer, som vare blevne døbte af Joseph Smith og Oliver Cowdery, Kirkens første Ældster. Aarsagen til nævnte Organisation er Noget, vi burde betragte, naar vi spørge, hvorfor vi ere Sidste-Dages Hellige. Ved den Tid var der, ligesom nu, en stor Mængde religieuse Secter i Verden, som vare deelte i store Hovedafdelinger, og disse igjen i mindre Partier. De, som dyrke Afguder, udgjøre tilnærmelsesviis Halvparten af Jordens Indvaanere, og Mahomeds Tilhængere en stor Deel af de øvrige, maaskee 150 Millioner, som troe paa den arabiske Prophets Lærdomme, de forkaste Afguder, og rette sig efter de Regler, Forskrifter og Ceremonier, som findes i Koranen, men de ere deelte i talrige Secter. Den Deel af Verden, som anerkjender den christelige Religion, udgjør omtrent 250 Millioner, har 3 Hovedafdelinger, som ere: Den hellige catholske eller romerske Kirke; den græske Kirke og de protestantiske Kirker, som igjen ere deelte i den lutherske, baptistiske, episkopale, presbyterianske, methodistiske og mange andre. Jeg vil ikke forsøge at opregne dem, men jeg har hørt, at Antallet skal være liig Dyrets Tal, som Johannes den Aabenbarer omtaler, idet han siger: „Og dets Tal er sex hundrede og tredsindstyve og sex." Skjøndt alle disse forskjellige Secter angive at troe

paa Christendommen, adskille de sig dog i forskjellige Punkter, men der gives en Særegenhed, som gjør sig gjældende hos dem alle, de ere enige i at paastaae, at Gud har ophørt med at give Aabenbaring, og at han ikke mere inspirerer Mænd med Prophetiens Aand. Medens de ere enige i dette Punkt, ere de uenige med Hensyn til Lærdommmen om „Transsubstantiation" eller Brødets og Vinens Forvandling i Nadveren til Jesu Legeme og Blod, som Catholikerne troe, nemlig, at Brødet og Vinen, helliget for Nadveren, forvandler sig til Christi virkelige Legeme og Blod. Tusinder af Mænd ere døde paa Slagets Mark, prøvende paa at afgjøre dette Spørgsmaal med Sværdet.

Et andet Uenighedspunkt er, med Hensyn til Daaben; Nogle holde for, at ved at dyppe Haanden i en Skaal Vand og bestænke et spædt Barn, vil svare til Hensigten ligesaagodt som naar en Voxen gaaer ned i Vandet og bliver begraven i samme, ligesom Frelseren. Tusinder af lærde Mænd have udtømt deres Opfindsomhed i at udfinde Betydningen af et vist græsk Ord, af hvilket Ordet Daab kommer, om det skal betyde at begrave i Vandet, at bestænke eller overøse med Vand. Som Følge af disse forskjellige Meninger ere Samfund og Kirker blevne organiserede, men ikke en eneste af dem har havt Kundskab nok til at adspørge Herren, og faae en Aabenbaring til at afgjøre Sagen, og hvis Nogen tænkte paa det og foreslog saadanne Ting, blev han latterliggjort af dem Alle, thi, sagde de, alt Saadant er afskaffet.

Da Joseph Smith var omtrent 15 Aar gammel og boede i Staten New Yorks vestlige Deel, blev der en stor religieus Opvækkelse blandt de forskjellige Religionspartier i denne Deel af Staten, hovedsagelig mellem Presbyterianer, Methodister og Baptister, som prædikede Nødvendigheden af at troe paa den Herre Jesum Christum, samt Omvendelse for at kunne blive frelst, og sagde, at med mindre Mænd og Qvinder gjorde dette, og fik hvad de kaldte for „et Haab om det Tilkommende," vilde de blive nedkastede i en Sø af Ild og Svovl, og forblive der til evig Tid. Jeg har hørt Mænd bruge Timer til at forsøge at forklare, hvorlænge dette Helvede vilde vedvare, og det blev ofte illustreret paa følgende Maade: „Antag, at en Fugl kunde bære en Vanddraabe fra denne Planet til en anden, og komme igjen om et Aar fra Reisen, og saa tage nok en Draabe, og blive saaledes ved til alt Vandet paa Jorden var bortført, og da skulde tage et Sandkorn, og reise til nok en Planet og blive et tusinde Aar paa Reisen, og saa komme igjen og tage nok et Sandkorn, og blive saaledes ved indtil enhver Partikkel af denne Jordklodes Stoffer vare blevne bortførte paa denne Maade, saa vil denne evige Straf netop være begyndt, og at Torturen og Smerten af denne Straf er saa stor, at intet dødeligt Væsen kan danne sig noget Begreb om den."

Den almindelige Virkning af saadanne Prædikener var at skræmme Folk paa Veien til Himlen, ved saaledes at skildre den evige Straf. Naar veltalende Mænd prædike saaledes, fremkaldes der i Almindelighed blandt uvidende Folk større eller mindre Bevægelse, og naar denne bliver temmelig omfattende, kaldes det en religieus Opvækkelse, men naar Bevægelsen lægger sig og Proselytterne have faaet hvad de kalde „et Haab," saa begynde de Secter, som have forenet sig for at frembringe dette Resultat, at kappes med hverandre for at faae de omvendte Proselytter. Saadan var det ved den Tid i den vestlige Deel af Staten New York, som jeg har omtalt. Bapti-

sterne ønskede deres Andeel, og Presbyterianerne og Methodisterne deres, og dette fremkaldte en meget ubehagelig og uchristelig Spænding imellem dem. Joseph Smith havde overværet disse Forsamlinger, og da de kom til det Resultat, saae han klarligen, at Noget var forkeert; han læste i Biblen og fandt det Skriftsted hos St. Jacob: „Men dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke," og antagende dette bogstavelig, gik han i Ydmyghed til Herren og bad til ham, og Herren hørte hans Bøn, og aabenbarede for ham ved Engles Betjening den religieuse Verdens sande Stilling. Da den hellige Engel viste sig, spurgte Joseph ham, hvilken af alle Secter paa Jorden der var den rette, og hvilken han burde forene sig med, og der blev svaret, de vare alle forkeerte, — de vare alle vildfarende, havde overtraadt Lovene, forandret Ordinancerne og brudt den evige Pagt, og at Herren var i Begreb med at gjengive Præstedømmet og oprette sin Kirke, som vilde blive den eneste sande og levende paa hele Jordens Overflade.

Joseph følte, at ved at offentliggjøre saadan et Syn, vilde han blive udsat for Alles Forhaanelser, og vidste ikke hvad han skulde gjøre, men Synet blev gjentaget flere Gange, og i disse Gjentagelser blev det paalagt ham, at meddele sin Fader hvad han havde seet. Hans Fader var ikke Medlem af nogen Kirke, men en Mand af et exemplarisk Liv. Hans Moder og Broder Hyrum vare Medlemmer af den presbyterianske Kirke. Joseph meddeelte sin Fader hvad han havde seet, og Faderen troede hans Vidnesbyrd og paalagde ham at udføre de Instruxer, som vare blevne ham givne. Disse Aabenbaringer førte kort efter til Frembringelsen af den Optegnelse, som kaldes Mormons Bog, som indeholder Evangeliets Fylde, som det blev prædiket af Frelseren og hans Apostler til Amerikas Indvaanere, og tillige en Historie over det Folks Frafald, som boede paa dette Fastland, og Guds Handlinger med dem.

Mange af os kunne huske, at da vi læste Biblen i vor Ungdom, var den ligesom en beseglet Bog, og vi bleve lærte og det blev indprentet os, at dens Indhold havde to eller tre Slags aandelig Betydning, og at den fordrede en lærd Mand til at fortolke dens skjulte Meninger. Da vi læste Mormons Bog, blev den en Nøgle til at oplukke Skriften for vor Forstand, da vi læste dens Blade, oprandt Lyset i vort Sind; paa denne Maade aabenbarede Mormons Bog Evangeliets Lys for os, som før syntes dunkelt.

Med Evangeliet følger visse Ordinancer, saadanne som f. Ex. Daaben. Hvem har Fuldmagt til at forvalte denne Ordinance? Hvis man spørger blandt Secterne, ville Baptisterne svare: „Vi have." Hvor have I faaet den? „En vis Peter Waldo, en Kjøbmand, oversatte de fire Evangelier, og han oprettede en Kirke." Hvor fik han sin Fuldmagt? „Aa, Nogle sige, han leiede en Munk til at oversætte Evangeliet." Hvor fik Munken sit Præstedømme og sin Fuldmagt til at forvalte Ordinancerne? „Jeg tænker, den maatte være kommen ned gjennem den romerske Kirke, hvis denne havde Fuldmagt." Naar disse Reformatorer udtraadte af den romerske Kirke, bleve de udelukkede deraf og brændemærkede som Apostater, og hvis Præstedømmet, som de fik, havde sit Udspring fra den romerske Kirke, kunde det ikke faaes fra Apostlerne, og hvis den romerske Kirke havde Fuldmagt til at give Præstedømmet, havde den ogsaa Fuldmagt til at borttage det, og Spørgsmaalet medfører dets eget Svar; hvis der existerede det mindste

Spor af Fuldmagt, var det hos den romerske Kirke, men disse Apostater blive allesammen enige om at udskjælde denne for „Skjøgens Moder.“ Det fremgaaer saaledes klart, at de vare i Mørke allesammen, og at ingen af dem havde Aabenbaring fra Gud, men stolede paa Gudsfrygtighedens Skin for at understøtte deres forskjellige Religioner, hvor hellige de end ansaae dem at være.

Resultatet af dette almindelige Mørke og Frafald var, at Gud blev nødt til at gjengive Præstedømmet, og gjennem hellige Engles Betjening gav han Fuldmagt til Joseph Smith og Oliver Cowdery at døbe hinanden, og at døbe og give Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og til at ordinere Andre til at prædike og forvalte Evangeliet for denne Slægt. Denne Fuldmagt havde ikke sit Udspring fra den romerske Kirke eller nogen anden Organisation paa Jorden, men blev given ved directe Aabenbaring fra Himlen. Saasnart som det blev vitterligt i Landet, at Joseph Smith prædikede Evangeliet i dets Reenhed og forvaltede dets Ordinancer, hørtes et Hyl fra alle Sider, at han var en Bedrager, en uvidende og ulærd Mand, og at Mormons Bog ikke var grammatikalsk; det blev sagt, at havde den været oversat ved Guds Kraft og Gaver, vilde den have været aldeles grammatikalsk. Med Hensyn til dette have vi Kong Jacobs Bibel, som blev oversat for 250 Aar siden af de bedste og meest lærde Mænd, som kunde findes i Storbrittanien, og blev affattet i det bedste Sprog, som kjendtes ved den Tid, men det engelske Sprog har siden gjennemgaaet saamange Forandringer og Forbedringer, at Selskaber ere dannede i flere Lande, alene med det Formaal at oversætte Biblen igjen, saaledes at den kan blive efter Nutidens Sprogs Regler og Brug. Naar Herren aabenbarer Noget til Menneskene, skeer dette i et Sprog, som er afpasset efter Vedkommendes Forstand. Hvis nogen af Eder talte med en Engel og brugte et aldeles grammatikalsk Sprog, vilde han ogsaa gjøre det, men hvis I brugte et ugrammatikalsk Sprog, vilde han bruge et, som var tilsvarende Eders Forstand, og istedetfor at modbevise, taler det netop til Gunst for Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Det er bleven sagt, at en presbyteriansk Præst ved Navn Salomon Spaulding skrev Mormons Bog, men Bogens Sprog og Stiil er tilstrækkeligt Beviis for, at den aldrig er bleven skreven af en lærd Mand, og heller ikke af en Mand, som vilde lave en Roman. Hundreder og Tusinder kunne bevidne, at den Angivelse med Hensyn til at Spaulding skrev Mormons Bog, er aldeles falsk, og at ingen saadan Mand nogensinde var kjendt af Joseph Smith. Hundreder kunne ogsaa bevidne, at Mormons Bog blev skreven af Oliver Cowdery, Ord til andet som de bleve dicterede af Joseph Smith, og at dette Værks oprindelige Manuscript er Cowderys Haandskrift. Da Joseph Smith begyndte at bære Vidnesbyrd om Guds Riges Anliggender, og at raade Folk til at omvende sig fra deres Synder, og aflægge deres Skinhellighed og Laster, og at blive døbt til Syndsforladelse og annamme Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, faldt den Hellig-Aand paa dem, som adløde, og bevidnede for dem, at de havde annammet Sandheden, og Tusinder af Ældster have bevidnet overalt paa Jorden, at det er Guds Værk, thi Gud havde aabenbaret det til dem, og de have erklæret, at Alle, som vilde ydmyge sig for Gud og adlyde Evangeliets Principer, uagtet de derved kunde udsættes for Spot og Haan af derrs Omgivelser, og Forfølgelser af Pøblen, vilde annamme et Vidnesbyrd fra Gud, at dette Værk er

af ham. Ældsterne have, ved at bære dette Vidnesbyrd, faaet en alt andet end god Modtagelse, de ere blevne forfulgte, stenede, tjærede og fjædrede, drevne fra Sted til Sted og mishandlede paa mange andre Maader. Prædikestolen og Pressen have udslynget Forhaanelse og Foragt imod dem, og den hele christne Verden syntes at være ivrig til at ødelægge Mormonerne, som de kaldes. Ældste Parley P. Pratt var, førend han antammede Evangeliet, baptistisk Præst i Ohio, denne Sect havde et Forsamlingshuus i Mentor i Geauga County; Folket, som byggede Huset, vare stolte af deres Frihedsaand, eftersom de gave enhver Præst Leilighed til at prædike deri. Broder Pratt ønskede at prædike for dem, men da han kom til Stedet, blev Døren lukket for ham, og Folket forsamlede sig udenfor Huset; han prædikede fra Dørtrappen. Et betydeligt Antal af hans tidligere christne Brødre havde været paa en nærliggende Skjænkestue og faaet Noget, som kunde give dem lidt Courage, og havde forsynet sig med Æg, en Tromme og en Fløite, og saa marscherede de frem og tilbage foran Taleren, og udtømte under Trommens og Fløitens Allarm hele deres Forraad af Æg (3 Snese) ved at kaste dem paa ham; Ældste Pratt fortsatte sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Iblandt dem, som vare nærværende og som syntes at gotte sig ved denne Scene, stod en gammel, andægtig, baptistisk Diacon, hvem en ung Mand, en Fremmed, som tilfældig var tilstede, spurgte: „Er det paa den Maade I dyrke Gud her i Landet?" „Aa nei," svarede Diaconen, „men denne Mand er en Mormon." Den Fremmede bemærkede: „Han taler meget fornuftigt." „Ja," sagde den Gamle, „men han er en Mormon, og vi tillade ikke Mormonerne at prædike her." „Han synes meget rolig," bemærkede den Fremmede. „Ja," sagde Diaconen, „han har været i saadan Knibe før." Denne Omstændighed vil vise Maaden, hvorpaa Ældsterne blevne modtagne, naar de stode frem og prædikede Evangeliet. Der fordredes den Hellig-Aands Vidnesbyrd og en urokkelig Iver i sine Pligters Udførelse, tilligemed Aabenbaring fra den Almægtige, for at formaae dem til at gaae ud og prædike under saadanne Omstændigheder. Denne Forfølgelse udstrakte sig ikke alene til dem, som prædikede Evangeliet, men til alle de Troende, og endskjøndt de Hellige vare flittige, fredelige og dydige, blev alslags Løgn udspredt imod dem, deres Huse bleve nedrevne, deres Eiendomme ødelagte og enhver Slags Uretfærdighed og Grusomhed udøvet paa dem.

Vort Arbeide i disse Dale vil bevise, at vi ere et flittigt Folk. Da vi kom hertil, maatte vi lave sen Vei og føre alle vore Fornødenheder hertil fra 12 til 1400 engl. Mile. Vi have arbeidet i denne Ørk, hvor Himlens Regn er tilbageholdt, men alligevel have vi dyrket Jorden, og vore Besøgende udbryde: „Hvilket flittigt Folk." Dette have vi altid været. Da vi nedsatte os i Staten Missouri, forvandlede vi Prairierne til blomstrende Haver, men vore Fjender løi og udspredte Skandaler om os, skjøndt vi vare lovlydige; der var ikke en eneste Embedsmand i Jackson County, som var Mormon, men der blev desuagtet aldrig anlagt Sag mod nogen af de Sidste-Dages Hellige, indtil den Tid, da Jackson Countys Pøbel styrtede løs paa os, og drev os fra og frarøvede os vore Hjem. Bagefter udstedte de en Erklæring, paa hvilken de undertegnede deres Navne, hvori de sagde, at Loven ikke gav dem noget Hold paa „dette Folk, som foregav at helbrede de Syge med hellig Olie." Apostlen Jacob siger: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde lit

sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal frelse den Syge."

De Sidste-Dages Hellige troede og praktiserede dette, og det blev angivet som en Bevæggrund til at drive os fra vore Hjem, nedrive vore Huse, tjære og fjædre Biskopperne og Hovedmændene, pidske Ældsterne med seige Askegrene, ødelægge vore Eiendomme og forskyde os som Landflygtige paa Jorden. Disse Omstændigheder anspore os til at efterforske hos os selv, hvorfor vi ere Sidste-Dages Hellige. Himlens Gud har aabenbaret til os, at det er hans Værk; han har plantet et levende, brændende og evigt Vidnesbyrd i de Trofastes Hjerter, at denne er den eneste Vei til Salighed, og at alt Andet er forholdsviis værdiløst.

Hvorfor ere vi trængte ind i disse Bjerge? For at nedsætte os her, hvor vi kunne nyde Religionsfrihed. Vi have opoffret mere for Religionsfrihed end nogen andre Mænd i denne Slægt, og derfor ere vi her, og gjennem hver Handling i vort Liv burde vi søge efter at opbevare den rene Tro, som Gud har aabenbaret for os til vor Salighed, uforandret og ublandet.

Jeg bærer det Vidnesbyrd, at disse Ting ere sande, og at Gud inspirerede sin Tjener Joseph Smith og Israels Ældster til at lægge Grundvolden til den eneste sande Kirke paa Jordens Overflade, og indspirerede sin Tjener Brigham Young til at lede de Hellige frem til Zions Opbyggelse i Bjergenes Kamre i disse sidste Dage, og at denne er Veien til celestial Herlighed. „Men," siger En, „ville I sende Enhver, som ikke troer paa Mormonismen, til den brændende Sø, som I talte om?" Nei, vi ville ikke, vi forvente, at Gud vil handle med enhver Mand efter hans Gjerninger, enten disse ere gode eller onde, men vi bære det Vidnesbyrd, at ingen Mand kan nogensinde opnaae Velsignelsen af den celestiale Herligheds Fylde, uden at adlyde de Ordinancer, som Gud har aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige.

Men der gives en Herlighed efter Solen, en anden efter Maanen, en tredie efter Stjernerne, som er forskjellig, thi ligesom den ene overgaaer den anden i Klarhed, saaledes i de evige Verdener er der stor Forskjel paa Herligheder, og der gives Plads for Alle efter deres Gjerninger, Kundskab og Forstand. Men naar vi engang ere komne til Sandhedens Kundskab, og falde derfra, bliver vor Stilling værre, end om vi aldrig havde adlydt samme. Derfor er bestandig Nidkjærhed fra vor Side nødvendig, for at udføre de store Pligter, som fordres af os, at vi kunne blive beredte til Ophøielse i Guds Rige.

Maa Gud hjælpe os dertil i Jesu Navn. Amen.

Missionairernes Arbeide.

(Fra Mr. W. Hepworth Dixons „New America.")

„Den „mormonske" Kirkes Aand kan bedst forstaaes gjennem dens Missionairers Arbeide. De sige, at naar de gaae ud for at proselyttere Hedningerne, gaae de „uden Pung og Taske" at udføre Herrens Gjerning efter hans eget Mønster, ikke stolende paa nogen kjødelig Arm, ikke paa Guldets Magt, og uden at agte paa, hvor de skulle spise eller faae Natteleie, men sætte deres Liv og Lykke aldeles i Guds Hænder. Den Maade, paa hvilken en Ældste kan blive kaldet til et saadant Missionsarbeide, har i denne Tidsalder, hvor Penge spille Hovedrollen, noget Romantisk ved sig. Præsident Young kunde maaskee paa en Spadseretour gjennem Saltsøstadens Hovedgade see en ung Mand, kjørende i en Vogn eller ridende en Hest, og en Tanke opstaaer i hans prophetiske Sind, og kaldende den unge Ældste til sig, forkynder han ham, at Herren har valgt ham til at gaae ud og prædike, nævnende maaskee Tiden og Stedet; Tiden kunde være et Aar, tre Aar eller maaskee ti Aar, Stedet kunde være Liverpool, Damaskus, Delhi eller Peking. Forlangende nogle faa Timer til at sætte sit Huus i Orden, sige Farvel til sine Venner, kysse sine Hustruer og Børn, og den unge Ældste, kaldet paa Gaden, er færdig til at drage ud paa sin Mission. Jeg har talt med Snese af saadanne Missionairer, unge Mænd, som ere kaldede fra Meierigaarde, fra Saugmøllen, fra Frugthaven uden noget Varsel, at reise uden Pung og Taske, Midler eller Selskab til Jordens Ende.

Ældste Stenhouse havde arbeidet i Frankrig og Schweiz, Ældste Riter i Østerrig, Ældste Naisbit i England, Ældste Dewey i Ostindien og Ceylon, alle kaldede paa nævnte Maade. Uden Penge, uden Føde begynder Missionairen sin Reise, og lader sig hyre af en Kjøbmand til at ledsage hans Train mod Floden eller Havet, eftersom Omstændighederne fordre det, enten i Egenskab som Kudsk, Jæger eller Hjulmand. Er hans Arbeidsmark i Europa, arbeider den unge Ældste i New York som Arbeidsmand, Contoirist eller Haandværker, efter hans Evner og Anlæg, indtil han har tjent Penge nok til at betale sin Reise over Havet. Er dette ikke foreneligt med hans Omstændigheder og Missionskrav, saa kommer han overeens med en eller anden Skipper om at følge med som Matros, og indtager sin Plads med Ydmyghed blandt de stakkels Matroser, til hvem han, efterhaanden som Skibet gaaer fremad, finder mange Leiligheder til at prædike det glade Budskab om Mormonernes Paradiis i Bjergenes Dale. Han er ingen lærd Mand. „Vi have ingen Universiteter her," sagde Brigham Young, „til at opdrage vore unge Mænd i til at blive Narre, men vi tage en ung Mand fra Bjergene, hvor han er beskjæftiget med at hugge Tømmer, dræbe Bjørne eller fange vilde Heste, og sender ham ud paa Mission, og han kommer tilbage til os som en Mand." Ankommen til Europa, uden en Skilling, uden noget Hjem, faaer Missionairen maaskee Huusly hos en Troesfælle, men kan han ikke finde en Saadan, sover han paa en Bænk, paa en Steentrappe, under et Træ eller paa et Skibsværft.

„Jeg landede i Southampton," sagde Ældste Stenhouse, da han omtalte sine mange aandelige Seire, „uden en Skilling i min Lomme og solgte mine Støv-

ler for at kjøbe en Bænk, fra hvilken jeg kunde prædike." Ældste Dewey sagde, at han var reist fra Saltsøstaden til San Francisco, fra San Francisco til Ceylon, fra Ceylon til Poonah i Ostindien, arbeidende, prædikende, tiggende og aldrig frygtende for Kjødet, men altid stolende paa Guds Beskyttelse. Han arbeidede mellem californiske Guldgravere, mellem chinesiske Matroser, mellem ceylonske Landmænd, mellem bombayiske Kudske og Muuldrivere, og manglede sjelden Logi, aldrig et Maaltid. Saadan er den unge Mormonældstes Aand. Sommetider bliver han hjulpen frem af en Hellig, ofte af en Fremmed og Hedning, og naar det kniber rigtig haardt, tager han Arbeide som Skræder, Snedker eller Arbeidsmand. Levende af Brødskorper, sovende under Fattiges Tage, arbeider og prædiker han fra By til By, nidkjær i sin daglige Dont, taalmodig, maadeholden, tilbageholden, søger han ingen Erkjendelse, opvækker ingen Debatter, og lever en fattig Mands Levnet, allesteder opoffrende sig selv, og er altid den Fattiges Ven. Naar hans Tid er omme, reiser han som han reiste ud, prædikende og arbeidende paa sin Vei hjem til sin trivelige Gaard eller travle Mølle i Saltsøens Dal.

(Fortsættes Side 201.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

For de Hellige, som ønske at emigrere til Staterne, henlede vi Opmærksomheden paa omstaaende Brev fra Præsident Young til A. Carrington, hvori han meddeler, at han ikke seer Noget til Hinder for, at de Hellige, som have de fornødne Midler til at reise til Staterne, men ikke nok til at betale Reisen op til Utah, kunne reise saalangt deres Midler strække til, og nedsætte sig foreløbig i Staterne til de have tjent saameget, at de kunne komme heelt op. Vi ville anbefale denne Fremgangsmaade til unge Mænd, som have Midler nok for at naae til New York, og som ikke have nogen fast Stilling her, og tillige til unge raske Ægtefolk i samme Omstændigheder, og som kunne og ville arbeide, og troe sig istand til at sætte sig ind i de nye Forhold og forandrede Omgivelser og Omstændigheder, som følger med et forandret Opholdssted, fremmed Land, Folk og Sprog. Men vi kunne ikke tilraade ældre Folk at reise for at opholde sig i Staterne, da saadanne ikke saa let ville kunne faae Arbeide, og heller ikke saa hurtig kunne fatte Sproget eller sætte sig ind i en forandret Levemaade fra den, som de saalænge have været vante til. Heller ikke kunne vi raade unge Qvinder at reise paa denne Maade, deels fordi der i Staterne ikke vil kunne faaes saadant Arbeide for dem, som vil kunne give dem Udsigt til at tjene saameget, at de vil kunne komme op til Utah, og deels fordi ugudelige Mænd ville søge at tage Fordeel af deres afhængige Stilling og Uerfarenhed under deres langvarige og affondrede Ophold i et fremmed Land uden Støtte og uden Beskyttelse af vort Samfund. De Helliges Længsel efter at forlade disse gamle Lande og samles i Josephs Arveland er os noksom bekjendt, men de bør i dette

som i alt Andet følge vise og gode Raad, og ikke i deres Iver foretage Noget, som vilde kunne fremkalde en Omstyrtning af deres skjønneste og bedste Forhaabninger. Det burde være Enhvers Ønske og Bestræbelse, som søger at reise til Zion, at bevare sig i Reenhed og Hellighed her i Adspredelsen, saaledes, at naar Tiden til deres Udfrielse fra disse Lande kommer, at de kunne være istand til at gaae op til „Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus," hvor de i fuldere Maal kunne offre sig til Guds Tjeneste, og være som et reent Offer for Herren, ligesom Propheten Samuel i sin Barndom blev offret til Herrens Tjeneste, reen og ubesmittet for Verdens Daarlighed.

Til en af de større Vanskeligheder, som de skandinaviske Hellige have at overvinde ved Ankomsten til Amerika, fremhæve vi Uerfarenhed i det engelske Sprog, og ville derfor tilraade de Hellige at søge, saavidt deres Omstændigheder og Evner tillade det, at lære saameget som muligt af dette Sprog, thi selv en kun ufuldkommen Kundskab deri vil være dem til stor Gavn ved Ankomsten til Amerika. For de unge arbeidslystne Folk, som ikke have Midler længer end til Staterne, og som Følge heraf maae forblive der til de have tjent nok til Reisens Fuldendelse, er det uundgaaeligt nødvendigt, at de have de første Grundbegreber om Sproget. Vi ville endvidere raade Saadanne til at ledsage Emigranterne saalangt de kunne, og derefter sætte sig i Forbindelse med Præsident W. H. Miles, Nr. 117 John Street, New York, som vil være istand til at hjælpe dem med at faae Arbeide.

(Fortsat fra Side 200.)

I Saltsøstaden, hvor enhver Mand er Ældste, næsten Enhver Præst, kan derfor enhver Ældste blive kaldet til saadant Missionsarbeide, og ingen østerlandsk Slave adlyder sin Herre med saadan Hurtighed, som den Hellige, der bliver kaldet til at reise til et fremmed Land af Brigham Young. Det glade Budskab, som Ældsterne Stenhouse, Dewey og andre saadanne Mænd udsprede blandt Dækspassagerer, Skibsværftsarbeidere, Colporteurer, Tjenestekarle og deres Lige, er af en Slags, som de Trøstesløse og Utilfredse længes efter at høre. De tale mod Verden og dens Daarligheder, de sige, at der existerer Nødvendighed for en Forandring, de love den fattige Mand bedre Tider og et lykkeligere Hjem, de offre Brød til den Sultne, Huusly til den Huusvilde, Klæder til den Nøgne, Arbeide til Haandværkeren, Gaarde til Bønderne, og den Himmel, som de omtaler, er ikke heelt og holden paa den anden Side Graven, selve Jorden troe de udgjør endeel af Himlen, ligesom Jorden og Alt, som hører dertil, er Herrens; og de forkynde, at Jorden og Alt hvad dertil hører vil blive de sande Helliges Arv. De Rige, sige de, have fordærvet Christi Tro, og de Riges Kirker ere beskjæftigede med Djævelens Arbeide. De forestille Joseph som de Fattiges Pastor, de ansee Uvidenhed som en frelsende Dyd, og at de Ydmyge ere Guds Yndlinge. Andre Kirker foruden de Helliges, hylde nogle af disse Evangelier, men den mormonske Prædikant handler ligesom han virkelig troede paa dem. Viis den unge Missio-

naar en Tigger, en Landflygtig, en Tyv eller En, som i Fortvivlelse er ved at omkomme, og han vil handle ligesom han betragtede sig selv som sendt af Gud til at frelse den elendige Stakkel, men med Mænd, som ere fiint klædte, som boe i store Huse og spise af Sølvtøi, har han Intet at bestille. Hans Arbeide ligger i „Five Points," ikke i „Madison Square," i „Seven Dials," ikke i „Park Lane." De Rige og Lærde have deres egne Troesartikler og Ritualer, som det er udenfor hans Magt at forandre, de have ham ikke behov, og han søger dem aldrig i deres Stolthed. Hvad kunde han sige til dem? Vilde de lytte til hans Løfte om lysere Dage? Vilde de bryde sig om hans Paradiis af Gaarde og Græsgange? Forbigaaende disse Forfængelige, som Folk til hvem han ikke er sendt, vandrer den Hellige blandt de lavere Klasser i Livet, opsøgende Verdens Offre, for hvem Andre ikke synes at have Noget tilovers, og gjennem de Fattiges Mangler finder han en Aabning for sit Budskab, men han roser ikke de Fattige fordi de ere fattige, han lærer dem ikke, at den fattige Stilling netop er den salige Stilling, hans Lærdom er, at Rigdom er en god Gave, og han kan fremvise tusinde Exempler, hvor de Hellige ere blevne rige ved deres Hænders Arbeide og Guds Velsignelse. For Mænd, som længes efter Jord og Huus, kan han med Sandhed skildre den Velstand, som findes i Deseret, og hvilken han hjertelig inviterer dem til at komme og dele, og som er en stor og mægtig Kjendsgjerning.

Omsorg for de Fattige er stærk nedstreven i den mormonske Samling af hellige Pligter. En Biskops Hovedarbeide er at see efter, at ingen Mand i hans Afdeling eller County mangler Føde eller Klæder. Naar han finder, at en fattig Familie er i trængende Omstændigheder, gaaer han hen til dens mere velstaaende Nabo, og i Herrens Navn forlanger af ham en Sæk Hvede, en Daase Thee, en Top Sukker, et Tæppe eller en Seng, vidende, at denne Requisition punktlig vil blive effectueret; hele Jorden er Herrens og skal engang blive ham offret. Ældste Jennings, den rigeste Kjøbmand i Saltsøstaden, fortalte mig om mange saadanne Reqvisitioner, som han selv havde effectueret, og i daarlige Tider indløbe de 2 a 3 Gange om Dagen. I Nødstilfælde gaae Biskopperne op til Tiendecontoiret og faae den Hjælp, til hvilken deres Fattige trænge, thi de Fattiges Trang maa afhjælpes førend Kirkens Arbeide fortsættes, men den personlige Gavmildhed er i Almindelighed tilstrækkelig, og man behøver sjelden at gjøre Krav paa Forraadshuset, thi har den Hellige nogetsomhelst Oplag, maa han dele med sine Troesfæller, har han Brød, maa han føde de Sultne, hvis han har Klæder, maa han klæde den Nøgne, ingen Undskyldning tages tilfølge, naar han forsømmer denne store Pligt. For Størstedelen af os er Budet: at sælge Alt hvad vi eie og give Pengene til de Fattige, en tom Regel, men „Mormonen," liig Araberen og Jøden, som har indaandet den Sidstes Aand i sig, tilsidesætter den ikke som en saadan, „Fød mine Faar," er for ham en Forpligtelse, som hverken kan opsættes eller undgaaes.

Et særskilt Fond er oprettet til Understøttelse for de trængende Hellige, og Brigham Young i egen Person, Alles Tjener, udfører dette Hvervs besværlige Pligter, nemlig at uddele og holde Regnskab over denne. Jeg gik med Biskop Hunter, en god og munter gammel Mand, besjælet af Stræbsomhed og godt Humeur, til Emigranternes Leir, hvor 600 nylig vare ankomne fra England og Wales, Mænd, Qvinder og Børn, alle fat-

tige og grimme, trætte og snavsede, solbrændte og lidende af Skjørbug, grundet paa Mangel, og jeg blev forbauset over hans Stemmes milde Tone, hans vise Raad og den faderlige Omhu, hvormed han pleiede disse Stakler. Nogle af Qvinderne vare upasselige og fordringsfulde, de ønskede Smør, de ønskede Thee, de ønskede mange Ting, som ikke fandtes i Leiren. Biskop Hunter sendte Bud efter en Doctor fra Byen, og gav Ordre til Tiendecontoiret paa Thee og Smør. Aldrig vil jeg glemme de taknemmelige Følelser, som udtrykte sig i de Lidendes Ansigter. Staklerne følte, at i denne Biskop havde de funden en viis og omhyggelig Ven. Men de Hellige ere som en Regel ikke fattige paa den Maade som Irlænderne, ikke trængende som et Folk, et Samfund eller en Kirke. Betragtet som et nyt Samfund, der begyndte uden Midler og maatte arbeide sig frem, ere de rige. Utah er bespredt med Gaarde og Haver, Bjergenes Sider ere dækkede af Qvæghjorder og Faareflokke, og Hovedstaden, det nye Jerusalem, er smukt anlagt og herskabeligt bebygget. Enhver Mand arbeider med sine Hænder og sin Hjerne. Folket er maadeholdent, deres Land koster dem ikke Noget, og deres Velstand, frembragt ved deres Flid, er stor. At mangfoldiggjøre Faar og Qvæg og oplægge Forraad af Korn, bliver anseet af dem som Guds Befaling, hvilken de adlyde.

Correspondance.

Amerika.

Saltsøstaden, den 4de Februar 1869.

Præsident Albert Carrington.
Kjære Broder.

Deres venlige og interessante Skrivelse naaede mig den 27de f. M., kun 20 Dage efter dens Dato, og havde saaledes i Gjennemsnit tilbagelagt 12 engl. Miil i Timen, en Hurtighed, som staaer i stærk Modsætning til gamle Tiders Befordring. Det er opmuntrende at læse deres Rapport om den europæiske Mission, og den Trofasthed, som udmærker Eldsterne i Almindelighed; vore Bønner ere bestandig for Sandhedens Udspredelse og Guds Israels Forløsning og Saliggjørelse. Alt skrider godt fremad herhjemme, Lysten til at danne Actieselskaber er almindelig blandt de Hellige, og der findes mange saadanne Selskaber baade i Setlementerne og her i Byen.

Vor Hoved en gros Handel er ikke begyndt endnu, vi vente til vi kunne fragte Varerne med Jernbanen heelt igjennem, imidlertid tage vore Selskaber Varer hos vore Kjøbmænd en gros, og have Fortjenesten ved at omsætte dem en detail.

Veiret vedbliver at være meget gunstigt for Jernbanearbeide, og dens Fremgang er forbausende, især østfra, den er naaet til Slate Point, ni engl. Miil ned gjennem Weber Canon. Den Vestlige er naaet til i Nærheden af Humboldt Wells. Vort Arbeide paa den nederste

Tunnel blev fuldendt i Løverdags, og ved Slate Point ville vi sandsynligviis blive færdige paa Løverdag. Den store Tunnel, som Compagniets Mænd paatog sig at gjøre færdig i en Hast, har de nu tilbudt os igjen; de have anvendt ikke mindre end 4 Mand for hver 1 af vore, og alligevel kun udført $^2/_3$ saameget Arbeide i samme Tidsrum. Overopsynsmand Reed har bedet os om at tage den igjen. Vi vare glade ved at opgive den, da vi saa bedre saae os istand til at fuldføre vort øvrige Arbeide paa Linien, men vi skulle maaskee nu ogsaa fuldføre den. Biskop Sharp og Joseph A. Young bruge Glycerin til Sprængning; dens Hensigtsmæssighed fremfor Krudt tilligemed vore Folks Ædruelighed og Flid giver dem store Fordele over Compagniets Mænd. Det er billigt at antage, at Locomotivet vil være i Ogden i Begyndelsen af Marts.

Opmuntrende Rapporter ere naaede os fra Sandwichs Øerne. Broder Georg P. Nebeker skriver, at Sukkerraffinaderiet er i stadig Fremadskriden; af 5 Acres Sukkerrør havde han lavet 32,000 Pund Sukker og 3,200 Potter Sirup, han kan sælge Sukke rtil $7^1/_4$ Cents ($14^1/_2$ Sk. Dansk) pr. Pund, han har 500 Acres Jord af samme Godhed, som de ovennævnte.

Ashleys Forslag angaaende at dele Utah Territorium synes ikke at faae Bifald af de forstandige Mænd i Congressen; vi høre ikke noget videre til det. Broder Hooper vil indgive en Ansøgning fra vor Rigsdag om Territoriets Indlemmelse som Stat, saasnart Ashleys Forslag bliver forkastet.

Vi ere bedrøvede over Broder Thomas's Upasselighed, hvis den vedbliver, vilde det være bedst at lade ham reise hjem. (Han reiste hjem den 20de Januar.) Broder Joel Grover i Glasgow Conference i Skotland lider af Lungesygdom; hans Fader aner Fare for hans Liv, og har betalt Penge for hans Hjemreise. Vi raade, at han bliver løst og kommer hjem snarest muligt.

Med Hensyn til de Hellige, som kunne betale deres Reise til New York og agte at forblive der eller andet Sted i Staterne, indtil de tjene Midler til at kunne reise videre, da har jeg Intet derimod.

Deres Brev er bleven oplæst flere Gange paa Contoiret, og alle Brødrene ere forenede med mig i gode Ønsker for Dem og Medarbeidere i det store Værk. Vi føle os sandelig taknemmelige mod Gud for hans Omsorg for dem, som søge at tjene ham.

Jeg er glad ved at kunne underrette Dem om, at jeg er vel, og ligeledes ere Brødrene Smith, Wells, Cannon, Joseph A., Brigham jun. og John W. Young, som Alle hilse Dem tilligemed Brødrene paa Contoiret. Imorgen reise vi til Provo for at afholde en 2 Dages Forsamling.

Jeg beder Gud velsigne Dem, at De længe maa kunne gjøre Godt.

Deres Broder i Evangeliet

Brigham Young.

Vi uddrage Følgende af et Brev, dateret

Weber City, den 23de Januar 1869.

Kjære Broder Jesse N. Smith.

Da det er mig bekjendt, at Rygtet i Danmark gaaer, at jeg er Apostat, vil jeg meddele, at dette er ikke saa, men et Rygte, som Djævelen har udspredt for om muligt at forhindre mine Venner og Bekjendte fra at annamme Evangeliet. Jeg vil sige til Enhver, som disse Linier maatte komme ihænde, at jeg har det samme Vidnesbyrd i mit Hjerte nu, som da jeg forlod Danmark, og maaskee større, og er ligesaa villig til at aflægge dette Vidnesbyrd nu, som før. Jeg har reist i Jylland og paa flere af de danske Øer og prædiket den Lære, som i Almindelighed kaldes „Mormonismen," men jeg veed det er Christi Evangelium, og bærer det Vidnesbyrd, at Joseph Smith var Herrens Prophet, at han formedelst Herrens personlige Aabenbaring og Engles Sendelse annammede det hellige Præstedomme, hvorved han fik Myndighed til at grundlægge Christi Kirke paa Jorden i disse sidste Dage, og prædike Evangeliet til Frelse og Saliggjørelse for Alle, som vilde ydmyge sig, omvende sig fra deres Synder og blive døbte i Vandet til deres Synders Forladelse af dem, som have Myndighed, hvilken de Sidste-Dages Helliges Præstedømme alene har.

Mange sagde til mig, da jeg var i Danmark, at jeg vidste det ikke, for jeg havde ikke været i Amerika osv. Jeg vil sige til disse, at det Vidnesbyrd jeg bar dengang om Evangeliet, er Sandhed, og vil frelse dem, som adlyde det. Jeg har været her i 7 Aar, og har talt med Brigham Young, og veed, at han er en Herrens Tjener og Joseph Smiths lovmæssige Efterfølger. Jeg er ogsaa personlig bekjendt med de 12 Apostler, og veed, at de ere Guds Mænd og Christi Apostler. Og her er Stedet, hvor Israel skal samles og Guds Rige opbygges.

Til de Hellige vil jeg sige, værer trofaste i alle Ting, værer ydmyge, vaag og beed til enhver Tid, og bliv ikke trætte af at gjøre Godt; Tiden vil komme at I ville blive samlede med Guds Folk.

Modtag Alle min hjertelige Hilsen, og maa Gud tilføie sin Velsignelse for Christi Skyld.

Eders Broder i Evangeliet

Peter Nielsen.

Conferencemødet i Malmø,

afholdt den 27de og 28de Februar 1869.

(Fortsat fra Side 192.)

Derefter blev givet Leilighed for Wildste Grønlund fra Kjøbenhavn til at udtale sine Følelser. Han fremstod og tolkede sin Glæde ved at være sammen

med de Hellige her, gav mange gode Raad og Lærdomme til Trøst og Opmuntring for de Hellige, at leve et Liv overeensstemmende med vor hellige Religion, og da vilde vi seire med Guds Rige. Bad Gud velsigne de Forsamlede.

En Sang blev afsungen af Choret.

Præsident Jesse N. Smith stod frem og var glad ved at høre en saa smuk Sang, som den nys afsungne, var glad ved at være sammen med de Hellige i Malmø, og ved Brødrenes Vidnesbyrd, som havde talet. Talte om Varigheden af grundfordærvede Personers Opreisning, at om de end annammede Evangeliet, saa vilde de dog snart vende tilbage til deres tidligere Laster, hans Erfaring havde lært ham, at det var Tilfældet; men de, som annamme Sandheden og blive trofaste i den, ere gode Mennesker, meest noble Aander, omendskjøndt i de fleste Tilfælde fattige paa denne Verdens Gods, men de ere store ved at være Christi Efterfølgere, og trofast opfylde deres Pligter i deres Fattigdom, og det er fuldkommen beviist, at de Fattige gjøre mere Godt i Forhold end de Rige, thi omendskjøndt de Rige nok kunne, have de sjelden Villien dertil; de Fattige maae understøtte de Fattige. Sagde, at Verden i Almindelighed ikke troede paa Aabenbaring, og dog er den christne Kirke grundlagt paa Aabenbaring; den christne Verden siger: Vi have det Nye Testamente, og det er nok til Salighed, ligesom Pharisæerne i gamle Dage sagde: „Vi have Moses og Propheterne, og behøve ikke mere" osv. Bevidnede for de Forsamlede, at hverken Penge eller fede Præstekald kunde friste eller formaae ham til at staae frem i Egenskab som Prædikant, naar han ikke var kaldet dertil af Gud, som han vidste han var. Formanede Brødrene til at være trofaste i det Gode, da de ere udsendte for at prøve Verden, og samtidig blive prøvede selv. Troede, at der var mange gode Folk i Skandinavien, uagtet denne Slægt var nedsunken i mange fordærvelige Ting, og udtalte, at den Mand, som forfører en Qvinde, og ikke hastigen omvender sig, er hjemfalden til Helvede. Bad Gud velsigne de Hellige og alle gode Mennesker i Jesu Navn.

Choret afsang Sangen „Wist i din enföddes namn."

Mødet hævedes til Eftermiddag Kl. 4. Taksigelse af Ældste S. J. Larsson.

Mødet Kl. 4 Eftermiddag, hvor Salen næsten var overfyldt af Folk, aabnedes med at Choret afsang Sangen „Nu wi oss forsamle här."

Bøn af Ældste H. Nilsson.

Sangen „När wi denna gången ännu" blev afsungen.

Ældste P. T. Nyström stod frem, og var glad ved at see saamange saavel Hellige som Fremmede at være samlede, og ønskede, at de vilde være opmærksomme og forstandige, at de kunde komme til at forstaae Lærdommen til Liv og Frelse, og troe paa Gud, som har skabt alle Ting, og som har aabenbaret sin Villie til Jorden, som indbefattes i Evangeliet, der indtil denne Dag er det samme, som det har været fra Evighed, og har den samme Kraft nu som fordum at frelse dem, som ville troe og adlyde, „men ligesom Noah Dage vare, saa skal og Menneskenes Søns Tilkommelse være." Enhver kan see, at denne Slægt er fordærvet i Synd og gaaer sin Undergang imøde, derfor har Gud sendt sit Evangelium til Jorden for at frelse de Gode og Lydige, som omvende sig fra Synd, lade sig døbe i Jesu Navn til Syndsforladelse, og saaledes var Christi Lære, men ikke at bestænke smaa Børn, som hverken kunne omvende sig eller troe. Omvendelse fra

Synd er nødvendig for at denne Jord kan blive hellig og som der staaer i Skriften „i hvilken Retfærdighed boer." Begyndelsen er gjort, Guds Rige er oprettet iblandt os, for aldrig mere at udryddes. Om ogsaa den nuværende Slægt ikke agter disse Love, arbeider Sandheden sig frem trods enhver Hindring, thi Gud elsker Sandhed, og hvo kan stride mod den Almægtige. Verden er imod os fordi vi ere Sandhedens Budbærere, men Sandheden er Eet, og der haves Beviser for, at der hersker større Enighed blandt de Sidste-Dages Hellige, end blandt noget andet Folk. Formanede Forsamlingen til at søge Gud, medens han er at finde, og bad de Hellige at leve efter deres dyrebare Religion. Bad Gud velsigne os i Jesu Navn.

Choret afsang Sangen „Se morgan stjernans strålars glans."

Ældste C. D. Fjeldsted stod frem. Han sagde, at han vilde tale saa tydeligt som Sproget tillod det; opfordrede de Hellige, som leve efter deres Religion, at udtale, om de havde faaet deres Synder forladne i Daaben (et høit Ja). Saa er det altsaa ikke Bedrageri, som Mange tænke, thi vi have et Vidnesbyrd i os selv, som ikke bedrager os, saalænge vi vedblive at gjøre det Gode. Derefter gav Taleren en tydelig Forklaring over Aabenbaring, og sagde, at skjøndt Verden har meget imod det, saa har dog dette Princip været gjældende fra Begyndelsen og til enhver Tid, at Gud har havt et lydigt Folk paa Jorden, eller naar han ønskede at udføre Noget iblandt Menneskene paa Jorden; og da nu Kraften til at frelse Menneskene ikke fandtes paa Jorden, var det nødvendigt, at den skulde gives, og dette var ikke muligt paa anden Maade, end ved Aabenbaring fra Gud. Biblen er ikke Evangeliet, men blot en Historie om det, at det engang var blandt Menneskene, og kunde frelse dem, som troede og adløde dets Principper; saaledes Evangeliet er en Kraft til Frelse, og ikke en Beretning, og der er i Virkeligheden ligesaa stor Forskjel mellem Evangeliet og Biblen, som mellem det kongelige Slot med alle dets Beqvemmeligheder og Herligheder, hvor man kan nyde de meest udsøgte Retter — og blot høre eller læse en Beretning derom. Ligesaa kunne vi læse en Beretning om, at Andre bleve frelste, fordi de gjorde disse Ting, men derfor ere vi ikke frelste, fordi vi vide, at Andre bleve det. Derfor vi, som annamme samme Principper, føle hos os selv Nydelsen af de samme Velsignelser, som Biblen taler om, at vore Forfædre nøde i Christi Dage, og der er jo ikke noget Besynderligt ved, at et Menneske kan føle sig mæt efter at have spiist, og at han selv har Overbeviisning derom, og heller ikke er der noget Besynderligt ved, at vi føle hos os selv, at vore Synder ere os tilgivne, og at nyde de omtalte Velsignelser, da vi virkelig nyde dem i vort Væsen, og dette have vi ikke selv udstuderet, men det er aabenbaret fra Gud, og vi takke ham derfor. Gud har for anden og sidste Gang udrakt sin Arm for at samle sine adspredte Børn. Omtalte, at Evangeliet, som Johannes den Aabenbarer siger skulde ved en Engel komme til Jorden, maa være det samme Evangelium, som det Christus lærte, thi det er et evigt Evangelium, og Paulus siger, at den, som prædiker noget andet Evangelium, er forbandet. Omtalte tydeligt Forskjellen mellem de Vidnesbyrd Verden har om, at Jesus var Guds Søn, og det vi have om ham; og at Joseph Smith var en Guds Prophet. Kun 8 Vidner have skreven om Jesu Handlinger, Mission og guddommelige Sendelse, men om Joseph have vi mange levende Vidner, som bære deres Vidnesbyrd om Gud-

dommeligheden af hans Kaldelse, og et Vidne er for Nærværende i denne Sal, som er personlig bekjendt med Joseph, og Herrens Tjenere ere nu udsendte blandt Nationerne med Myndighed til at handle i Guds Sted, og forvalte og prædike Evangeliet om Riget, som skal prædikes for alle Folk til et Vidnesbyrd, og da skal Enden komme paa de Ugudelige, men Herren vil beskytte sit Folk og sin Gjerning, som han har oprettet paa Jorden, og vi behøve ikke at frygte for Amerikas store Hære, thi Gud vil stride for os og gaae i Rette med dem, som ville forhindre, at hans Villie skeer. Formanede Forsamlingen til at gjøre Guds Villie, og nedbad Guds Velsignelse over den.

Conferencemødet foresloges at sluttes til ubestemt Tid, hvilket assisteredes eenstemmig.

Sangchoret sang Sangen „Låfwa, o Zion, din Herre ock konung med ära."

Taksigelse af Ældste P. T. Nyström.

En Sang blev afsungen af Choret.

P. T. Nyström,
Conferencens Præsident.

Der var en uforanderlig Lov vedtaget i Himlen, hvorpaa alle Velsignelser vare grundede, førend denne Verdens Grundvold blev lagt, og naar vi erholde nogen Velsignelse fra Gud, skeer det formedelst Lydighed til denne Lov.

Joseph Smith.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. E. Bording.